

дралъ вече царвулитѣ, и че Господъ ще ги отърве отъ тѣзи изѣдници.

Селенитѣ попуснахъ работата си, гледашъ ги, тръгнале отъ село въ село да търсятъ ислѣдователитѣ, и да имъ расправятъ отъ игла до конецъ какво сж теглили, давале, работиле безъ право.

Но не бѣше самси Рамжъзъ-бей, който насърчаваше, подбуждаше гражданитѣ противъ злоупотрѣбителитѣ. Съ сѣки паруходъ почти отъ Русчюкъ идѣхъ писма отъ тогивашнитѣ народни труженци и мѣченици, именно братъя Х. Петъръ и Х. Атанасъ Петкови. Тѣхний тогавашенъ писаръ П. С. Златовъ, умѣеше, чрѣзъ подбудителни писма, противъ грабителитѣ, да распалва още повече и поощрява и водителитѣ и населението. Отъ това и граждани, и селени, никакъ не сумнѣвахъ за сполука.

Но навѣднѣждъ бато страшна молния се разнесе слухъ на врѣдъ, че Ибраимъ-паша си иди отъ хаджилѣкъ, и че Султанътъ, освѣнъ дѣто гудилъ подъ миндеръ оплакванията, махзаритѣ на населението, но още и наградилъ пашата и го дигналъ по на горенъ степенъ. И това не бѣше лъжа.

Приказваше се още, че Султанътъ много се *хошландисълъ* отъ Ибраимъ-паша, и че пашата билъ подарилъ една много скъпоцѣнна сабя на царътъ; това не подобавало, но царя снисходително я приелъ. — Чувамъ, хаджи паша, му казалъ султанътъ, че ти много си биялъ хемъ съ *джибуръ сярж*. — Хе, патишахъмъ, отговорилъ, ти като въ *дели орманъ* мѣсто забитлигъ правилъ ли си? — Нѣка има въ държавата ми и единъ такъвъ людъ паша, казалъ царътъ и го испроводилъ съ почести.

Сичкото обрадвано население стрѣсна се отъ тоя слухъ, сѣки какъ чуеше обвѣсяше вратъ, и се замислѣше; сички доброжелатели останахъ като съ врѣла вода попадени. Бато подзѣмни лалугери испъгнахъ сега старитѣ